

Michael Hudson: Hrozící válka proti Číně

infokuryr.cz/n/2023/07/25/michael-hudson-hrozici-valka-proti-cine

kuryr

25. července 2023

Ekonomickou logiku nahradila nadřazenost národní bezpečnosti

Červencový summit NATO ve Vilniusu působil dojmem pohřbu, jako by právě ztratil člena rodiny – Ukrajinu. Aby očistili neúspěch NATO při vyhánění Ruska z Ukrajiny a posunuli NATO až k ruským hranicím, snažili se jeho členové oživit svého ducha mobilizací podpory pro další velký boj – proti Číně, která je nyní označena za

jejich hlavního strategického nepřítele. V rámci přípravy na tento střet NATO oznámilo závazek rozšířit svou vojenskou přítomnost až do Tichomoří.

Plánem je odříznout vojenské spojence a obchodní partnery Číny, především Rusko, počínaje bojem na Ukrajině. Prezident Biden prohlásil, že tato válka bude mít globální rozsah a bude trvat mnoho desetiletí, protože se rozšíří, aby nakonec Čínu izolovala a rozbila. Sankce uvalené Spojenými státy na obchod s Ruskem jsou generální zkouškou na uvalení podobných sankcí proti Číně. Do boje se však zapojili pouze spojenci z NATO. A místo toho, aby sankce NATO zničily ruskou ekonomiku a „proměnily rubl v trosky“, jak předpovídal prezident Biden, zvýšily jeho soběstačnost, platební bilanci a mezinárodní měnové rezervy, a tím i kurz rublu.

A aby toho nebylo málo, navzdory neúspěchu obchodních a finančních sankcí, které Rusko poškodily – a vlastně i navzdory neúspěchům NATO v Afghánistánu a Libyi – se země NATO zavázaly, že stejnou taktiku vyzkouší i proti Číně. Světová ekonomika má být rozdělena mezi USA/NATO/Pět očí na jedné straně a zbytek světa – globální většinu – na straně druhé. Komisař EU Joseph Borrell to označuje za rozdělení mezi zahradu USA/Evropy (zlatou miliardu) a džungli, která ji hrozí pohlit jako invaze invazivního druhu na její dobře udržovaný trávník.

Z ekonomického hlediska je chování NATO od února 2022, kdy zahájilo vojenské posilování s cílem zaútočit na ruskojazyčné východní státy Ukrajiny, drastickým selháním. Plánem USA bylo nechat Rusko vykrvácet a zanechat ho v takové ekonomické bídě, aby se jeho obyvatelstvo vzbouřilo, svrhlo Vladimira Putina z funkce a dosadilo prozápadního neoliberálního vůdce, který by Rusko odtrhl od spojenectví s Čínou – a pak pokračovat ve velkém americkém plánu mobilizovat Evropu k uvalení sankcí na Čínu.

Při snaze zhodnotit, kam NATO, Evropa a Spojené státy směřují, je obtížné, že tradiční předpoklad, že národy a třídy budou jednat ve vlastním ekonomickém zájmu, jim nepomáhá. Tradiční logika

geopolitické analýzy předpokládá, že obchodní a finanční zájmy řídí politiku téměř každého národa. Vedlejším předpokladem je, že vládnoucí představitelé mají poměrně realistické znalosti o působící ekonomické a politické dynamice. Předpovídání budoucnosti je tedy obvykle cvičením, jak tuto dynamiku upřesnit.

Západ v čele USA/NATO tento globální zlom vedl, ale bude velkým poraženým. Členové NATO již viděli, jak Ukrajina vyčerpává své zásoby děl a nábojů, dělostřelectva a munice, tanků, vrtulníků zbraní a dalších zbraní nahromaděných za pět desetiletí. Ztráta Evropy se však stala prodejní příležitostí pro Ameriku, která tak vytvořila obrovský nový trh pro americký vojensko-průmyslový komplex, jenž může Evropu znovu zásobovat. Aby Spojené státy získaly podporu, sponzorovaly nový způsob uvažování o mezinárodním obchodu a investicích. Pozornost se přesunula na „národní bezpečnost“, což znamená zajištění unipolárního uspořádání, jehož středobodem jsou Spojené státy.

Svět se rozděluje na dva bloky: postindustriální USA/NATO versus globální většina

Američtí diplomaté začali být stále více znepokojeni tím, že Německo a další evropské země začaly spoléhat na dovoz ruského plynu, ropy a hnojiv jako na základnu pro svůj ocelářský, sklářský a další průmysl. Ještě více je znepokojovalo, že se Čína stala „dílnou světa“, zatímco americká ekonomika se deindustrializovala. Obávali se, že růst Číny a sousedních eurasijských zemí, které těží z expanze Pásu a stezky, hrozí, že se tato část světa stane hlavní oblastí růstu, a tedy magnetem pro evropské investice. Logickou vyhlídkou bylo, že politika bude následovat ekonomické zájmy na úkor schopnosti Ameriky udržet unipolární světovou ekonomiku s dolarem v jejím finančním centru a obchodem podléhajícím americkému protekcionistickému unilateralismu.

Tím, že se Německo a další evropské země připojily k americkému tažení s cílem zničit ruskou ekonomiku a podpořit změnu režimu, zničilo odmítnutí Německa a dalších evropských zemí obchodovat s Ruskem základní energetický základ jejich průmyslu. Zničení plynovodu Nord Stream uvrhlo německou a další evropské ekonomiky do deprese zahrnující rozsáhlé bankroty a nezaměstnanost. Místo ruského plynu musí nyní země NATO platit až šestkrát vyšší cenu za americký zkapalněný zemní plyn (LNG) a musí budovat nová přístavní zařízení pro fyzický dovoz tohoto plynu.

Evropští lídři sponzorovaní a financovaní americkým vměšováním do voleb v posledních sedmdesáti letech udělali to, co Boris Jelcin v Rusku v devadesátých letech: Souhlasili s tím, že obětují evropské

průmyslové ekonomiky a ukončí to, co bylo výhodnou obchodní a investiční integrací s Ruskem a Čínou.

Dalším krokem je, že Evropa a Spojené státy přestanou s Čínou obchodovat a investovat, přestože tyto země NATO z rozkvětu tohoto obchodu profitovaly a spoléhaly se na něj, pokud jde o širokou škálu spotřebního zboží a průmyslových vstupů. Tato linie prosperujícího obchodu má být nyní ukončena. Vedoucí představitelé NATO oznámili, že dovoz ruského plynu a dalších surovin (včetně helia a mnoha kovů) představuje „riziko“ závislosti – jako by Rusko nebo Čína mohly shledat, že je v jejich ekonomickém nebo politickém zájmu přerušit tento obchod jen proto, aby poškodily Evropu a udělaly jí to, co dělaly Spojené státy, aby ji donutily k podřízenosti.

Ale podřít se čemu? Odpověď zní: podřízení se logice vzájemných zisků podle linie, která nechává americkou ekonomiku za sebou!

Snahou zabránit ostatním zemím, aby se řídily touto logikou, přinesla diplomacie USA a evropských zemí NATO přesně to, čeho se američtí supremacisté nejvíce obávali. Namísto ochromení ruské ekonomiky s cílem vyvolat politickou krizi a možná i rozpad samotného Ruska, aby bylo izolováno od Číny, vedly sankce USA/NATO k tomu, že Rusko přeorientovalo svůj obchod směrem od zemí NATO k užší integraci své ekonomiky a diplomacie s Čínou a dalšími členy BRICS.

Je ironií, že politika USA/NATO nutí Rusko, Čínu a jejich spojence z BRICS jít vlastní cestou, počínaje sjednocenou Eurasií. Toto nové jádro Číny, Ruska a Eurasie s globálním Jihem vytváří vzájemně výhodnou multipolární obchodní a investiční sféru.

Naproti tomu evropský průmysl byl zdevastován. Její ekonomiky se staly důkladně a zavrženíhodně závislé na Spojených státech – a to za mnohem vyšší cenu, než tomu bylo v případě jejich bývalých obchodních partnerů. Evropští vývozci ztratili ruský trh a nyní se řídí

požadavky USA, aby opustili a dokonce odmítli čínský trh. Odmítnuty budou časem také trhy členských zemí BRICS, které se rozšiřují o země Blízkého východu, Afriky a Latinské Ameriky.

Namísto toho, aby izolovala Rusko a Čínu a učinila je závislémi na ekonomické kontrole USA, izolovala unipolární diplomacie USA sebe a své satelity NATO od zbytku světa – globální většiny, která roste, zatímco ekonomiky NATO se řítí vpřed po své cestě k deindustrializaci. Pozoruhodné je, že zatímco NATO varuje před „rizikem“ obchodu s Ruskem a Čínou, ztrátu své průmyslové životaschopnosti a ekonomické suverenity ve prospěch Spojených států za riziko nepovažuje.

To není to, co by předpovídal „ekonomický výklad dějin“. Od vlád se očekává, že budou podporovat vedoucí obchodní zájmy své ekonomiky. Vracíme se tedy k otázce, zda ekonomické faktory budou určovat podobu světového obchodu, investic a diplomacie. Je skutečně možné vytvořit soubor postekonomických ekonomik NATO, jejichž členové budou vypadat podobně jako rychle se vylidňující a deindustrializující pobaltské státy a postsovětská Ukrajina?

To by byl vskutku zvláštní druh „národní bezpečnosti“. Z ekonomického hlediska se zdá, že americká a evropská strategie sebeizolace od zbytku světa je tak masivní a dalekosáhlou chybou, že její důsledky jsou ekvivalentem světové války.

Dnešní boje proti Rusku na ukrajinské frontě lze považovat za zahajovací kampaň třetí světové války. V mnoha ohledech je to přežitek druhé světové války a jejích následků, kdy Spojené státy založily mezinárodní ekonomické a politické organizace, které fungují v jejich vlastním národním zájmu. Mezinárodní měnový fond vnucuje Spojeným státům finanční kontrolu a napomáhá dolarizaci světové ekonomiky. Světová banka půjčuje dolary vládám na budování exportní infrastruktury, aby dotovala investory USA/NATO ovládající ropu, těžbu a přírodní zdroje a aby podporovala obchodní závislost na vývozu zemědělských produktů z USA a zároveň

podporovala plantážní zemědělství namísto domácí produkce potravinářského obilí. Spojené státy trvají na tom, aby měly právo veta ve všech mezinárodních organizacích, do nichž vstoupí, včetně OSN a jejích agentur.

Vytvoření NATO je často špatně chápáno. Zdánlivě se vykreslovalo jako vojenská aliance, původně na obranu proti myšlence, že by Sovětský svaz mohl mít nějaký důvod dobýt západní Evropu. Nejdůležitější úlohou NATO však bylo využít „národní bezpečnost“ jako záminku k nadřazení evropské vnitřní a zahraniční politiky a jejímu podřízení americké kontrole. Závislost na NATO byla vepsána do ústavy Evropské unie. Jejím cílem bylo zajistit, aby se evropští straničtí vůdci řídili pokyny USA a stavěli se proti levicové nebo protiamerické politice, prodělnické politice a dostatečně silným vládám, které by zabránily kontrole ze strany finanční oligarchie, jež je klientem USA.

Ekonomickým programem NATO bylo dodržování neoliberální financializace, privatizace, vládní deregulace a vnučování úsporných opatření zaměstnancům. Nařízení EU brání vládám v tom, aby měly rozpočtový deficit vyšší než 3 % HDP. To blokuje politiky keynesiánského typu, které mají podpořit oživení. Vyšší náklady na vojenské zbraně a státní dotace cen energií dnes nutí evropské vlády omezovat sociální výdaje. Bankovní politika, obchodní politika a domácí zákonodárství se řídí stejným americkým neoliberálním modelem, který deindustrializoval americkou ekonomiku a zatížil ji dluhy vůči finančnímu sektoru, v jehož rukou je nyní soustředěna většina bohatství a příjmů.

Opuštění vlastních ekonomických zájmů ve prospěch závislosti na „národní bezpečnosti“ USA

Postvillenský svět přistupuje k obchodu a mezinárodním vztahům nikoliv jako k ekonomickým, ale jako k „národní bezpečnosti“. Jakákoli forma obchodu představuje „riziko“ odříznutí a destabilizace. Cílem není dosáhnout obchodních a investičních

zisků, ale stát se soběstačným a nezávislým. Pro Západ to znamená izolovat Čínu, Rusko a země BRICS, aby byly plně závislé na Spojených státech. Pro Spojené státy tedy jejich vlastní bezpečnost znamená učinit ostatní země závislými na sobě, aby američtí diplomaté neztratili kontrolu nad svou vojenskou a politickou diplomacií.

Považovat obchod a investice s jinými zeměmi než se Spojenými státy za něco, co s sebou nese „riziko“, je ipso facto projekcí toho, jak americká diplomacie uvaluje sankce na země, které se brání americké nadvládě, privatizaci a podřízení svých ekonomik americkému převzetí. Obava, že obchod s Ruskem a Čínou povede k politické závislosti, je fantazie. Cílem vznikajícího euroasijského

spojenectví, spojenectví zemí BRICS a globálního Jihu je těžit ze vzájemného zahraničního obchodu za účelem vzájemného prospěchu, přičemž vlády budou dostatečně silné na to, aby s penězi a bankovním zacházely jako s veřejnými službami, spolu se základními monopoly potřebnými k zajištění normálních lidských práv, včetně zdravotní péče a vzdělání, a aby monopoly, jako je doprava a komunikace, zůstaly veřejnou doménou a udržovaly nízké životní náklady a náklady na podnikání namísto účtování monopolních cen.

Protičínská nenávist zaznívá zejména z úst Annaleny Baerbockové, německé ministryně zahraničí. NATO je varováno, aby „zbavilo rizika“ obchodování s Čínou. „Rizika“ spočívají v tom, že (1) Čína může odříznout klíčový vývoz, stejně jako USA odřízly Evropu od přístupu k vývozu ruské ropy; a (2) vývoz by mohl být potenciálně využit k podpoře čínské vojenské moci. Téměř jakýkoli ekonomický vývoz MŮŽE být vojenský, dokonce i potraviny pro výživu čínské armády.

Podobně vysvětlila cesta ministryně financí Janet Yellenové do Číny, že veškerý obchod má vojenský potenciál, a tudíž obsahuje prvek národní bezpečnosti. Veškerý obchod má vojenský potenciál, dokonce i prodej potravin do Číny by mohl být použit k nakrmení vojáků.

USA/NATO požadují, aby Německo a další evropské země zavedly železnou oponu proti obchodu s Čínou, Ruskem a jejich spojenci, aby se obchod „zbavil rizika“. Obchodní sankce však na jiné země uvalily pouze USA, nikoli Čína a další země globálního Jihu.

Skutečné riziko nespočívá v tom, že Čína uvalí obchodní sankce, aby narušila evropské ekonomiky, ale v tom, že Spojené státy uvalí sankce na země, které poruší obchodní bojkot sponzorovaný USA.

Tento pohled „obchod je riziko“ nezachází se zahraničním obchodem z ekonomického hlediska, ale z hlediska „národní bezpečnosti“. V praxi „národní bezpečnost“ znamená připojení se ke snaze USA

udržet si unipolární kontrolu nad celou světovou ekonomikou. Přesměrování evropského obchodu se zemním plynem a energiemi na americké společnosti se neuznává jako riziko. Rizikem je prý obchod se zeměmi, které američtí diplomaté považují za „autokracie“, tedy země s aktivními vládními investicemi do infrastruktury a regulací namísto neoliberalismu v americkém stylu.

Svět se rozděluje na dva bloky – se zcela odlišnou ekonomickou filozofií

Pouze Spojené státy uvalily na ostatní země obchodní sankce. A pouze Spojené státy odmítly mezinárodní pravidla volného obchodu jako hrozbu pro národní bezpečnost, která ohrožuje hospodářskou a vojenskou kontrolu USA. Na první pohled by se mohlo zdát, že vzniklý globální rozkol mezi USA/NATO na jedné straně a rozšiřující se aliancí BRICS, kterou tvoří Rusko, Čína, Írán a země globálního Jihu, je konfliktem mezi kapitalismem a socialismem (tj. státním socialismem ve smíšené ekonomice s veřejnou regulací v zájmu práce).

Tento protiklad mezi kapitalismem a socialismem však při bližším zkoumání nepomáhá. Problém spočívá v tom, co slovo „kapitalismus“ v dnešním světě znamená. Ještě v 19. a na počátku 20. století se očekávalo, že se průmyslový kapitalismus vyvine směrem k socialismu. Spojené státy a další průmyslové ekonomiky vítaly a dokonce tlačily na to, aby jejich vlády dotovaly rozšiřující se škálu základních služeb na veřejné náklady, místo aby zaměstnavatelé nesli náklady na najímání pracovní síly, která musela platit za základní potřeby, jako je zdravotní péče a vzdělání. Monopolnímu stanovování cen se zabránilo tím, že přirozené monopoly, jako jsou železnice a další doprava, telefonní systémy a další komunikace, parky a další služby, zůstaly veřejnými službami. Tím, že za tyto služby platily vlády namísto podniků a jejich zaměstnanců, se zvýšila globální konkurenceschopnost národního průmyslu ve výsledných smíšených ekonomikách.

Čína se řídila tímto základním přístupem průmyslového kapitalismu se socialistickou politikou s cílem pozvednout pracovní sílu, nikoliv pouze bohatství průmyslových kapitalistů – tím méně bankéřů a absentujících vlastníků a monopolistů. A co je nejdůležitější, industrializovala bankovníctví a vytvořila úvěr na financování hmatatelných investic do výrobních prostředků, nikoliv dravý a neproduktivní úvěr, kterým se vyznačuje dnešní finanční kapitalismus.

Politika smíšené ekonomiky průmyslového kapitalismu však není způsobem, jakým se kapitalismus na Západě vyvíjel od první světové války. Odmítnutí klasické politické ekonomie a její snahy osvobodit trhy od tříd vybírajících rentu zděděnou z feudalismu – třídy dědičných vlastníků půdy, třídy finančních bankéřů a monopolistů – se rentiérský sektor bránil, aby znovu prosadil privatizaci pozemkové renty, úroků a monopolních zisků. Snažil se zvrátit progresivní zdanění a skutečně daňově zvýhodnit finanční bohatství, statkáře a monopolisty. Sektor financí, pojištění a nemovitostí (FIRE) se stal dominantním zájmovým a ekonomickým plánovačem v rámci dnešního finančního kapitalismu. Proto se ekonomiky často nazývají neofeudální (nebo eufemisticky neoliberální).

Dynamika financionalizace v průběhu dějin polarizovala bohatství a příjmy mezi věřiteli a dlužníky, což vedlo ke vzniku oligarchií. S exponenciálním růstem úročeného dluhu musí být stále více příjmů práce a podniků vypláceno jako dluhová služba. Tato finanční dynamika zmenšuje domácí trh zboží a služeb a ekonomika trpí prohlubující se zadlužeností.

Výsledkem je deindustrializace, protože ekonomika se polarizuje mezi věřiteli a dlužníky. K tomu došlo nejznáměji ve Velké Británii po nástupu Margaret Thatcherové a Nové [anti]labouristické strany Tonyho Blaira a Gordona Browna, kteří „lehce“ přistupovali k deregulaci finančních manipulací a otevřeným podvodům.

Spojené státy utrpěly stejně ničivý přesun bohatství a příjmů do sektoru financí, pojišťovnictví a nemovitostí (FIRE) v důsledku daňových škrťů pro bohaté Ronalda Reagana, protivládní deregulace a převzetí „třetí cesty“ Wall Streetem Billa Clintona. „Třetí cesta“ nebyla ani průmyslovým kapitalismem, ani socialismem, ale finančním kapitalismem, který dosáhl svých zisků tím, že připravil průmysl i práci o příjmy a zadlužil je. Nová ideologie deregulovaných financí Demokratické strany byla završena masivním krachem bankovních podvodů v roce 2008 a ochranou Baracka Obamy věřitelům šmejdských hypoték a hromadnými exekucemi jejich finančních obětí. Ekonomické plánování a politika se přesunuly z vlád na Wall Street a další finanční centra – která převzala kontrolu ve vládě, centrální bance a regulačních agenturách.

Američtí a britští diplomaté se snaží tuto dravou profinanční a ve své podstatě protiprůmyslovou ekonomickou filozofii prosazovat ve zbytku světa. Toto ideologické evangelictví je však ohroženo zjevným kontrastem mezi neúspěšnými a deindustrializovanými ekonomikami USA a Velké Británie ve srovnání s pozoruhodným hospodářským růstem Číny v podmínkách průmyslového socialismu.

Tento kontrast mezi hospodářským úspěchem Číny a „zahradou“ zadluženého Západu NATO je podstatou dnešního tažení Západu proti zemím „džungle“, které usilují o politickou nezávislost na americké diplomacii, aby si mohly zvýšit životní úroveň. Tato ideologická a ve své podstatě politická globální válka je dnešním protějškem náboženských válek, které po mnoho staletí rozbíjely evropské země.

Jsme svědky toho, co se zdá být neúprosným úpadkem Západu. Americkým diplomatům se podařilo upevnit své vedoucí postavení v oblasti ekonomické, politické a vojenské kontroly nad svými evropskými spojenci v NATO. Jejich snadný úspěch v tomto cíli je přivedl k představě, že si nějakým způsobem mohou podmanit zbytek světa, přestože se deindustrializují a zatěžují své ekonomiky

tak hlubokým dluhem, že neexistuje žádný předvídatelný způsob, jak by mohly splácet své oficiální dluhy vůči cizím zemím, a vlastně ani nemají co nabídnout.

Tradiční imperialismus vojenského dobývání a finančního dobývání skončil

Existovala posloupnost taktik, jak si vůdčí národ vybojoval impérium. Nejstarší způsob je vojenské dobývání. Bez armády však nelze obsadit a ovládnout zemi a USA nemají dostatečně velkou armádu. Válka ve Vietnamu ukončila odvody. Musí se tedy spoléhat na cizí armády, jako je Al-Káida, ISIS a v poslední době Ukrajina a Polsko, stejně jako se spoléhají na zahraniční průmyslové výroby. Její výzbroj je vyčerpaná a nemůže mobilizovat domácí armádu, aby obsadila nějakou zemi. USA mají jen jednu zbraň: rakety a bomby mohou ničit, ale nemohou okupovat, ale ani obsadit a převzít nějakou zemi.

Druhým způsobem, jak vytvořit imperiální moc, bylo pomocí ekonomické moci učinit ostatní země závislými na americkém vývozu. Po druhé světové válce byl zbytek světa zdevastován a byl zastrašen, aby přijal diplomatické manévry USA, které měly zajistit jejich ekonomice monopol na základní potřeby. Zemědělství se stalo hlavní zbraní k vytvoření zahraniční závislosti. Světová banka nechtěla podporovat zahraniční země, které si pěstují vlastní potraviny, ale tlačila na pěstování exportních plodin na plantážích a bojovala proti pozemkové reformě. A pokud jde o obchod s ropou a energiemi, americké společnosti a jejich spojenci z NATO ve Velké

Británii a Holandsku (British Petroleum a Shell) kontrolovaly světový obchod s ropou. Kontrola světového obchodu s ropou byla hlavním cílem obchodní diplomacie USA.

Tato strategie fungovala pro prosazení americké kontroly nad Německem a dalšími zeměmi NATO tím, že vyhodila do povětrí plynovod Nord Stream a odřízla západní Evropu od přístupu k ruskému plynu, ropě, hnojivům a také plodinám. Evropa se nyní dostala do průmyslové deprese a úsporných opatření, protože její ocelářský průmysl a další vedoucí odvětví jsou vyzývány k emigraci do Spojených států, spolu s evropskou kvalifikovanou pracovní silou.

Elektronické technologie a počítačové čipy jsou dnes ústředním bodem vytváření globální ekonomické závislosti na americké technologii. Cílem Spojených států je monopolizovat „duševní vlastnictví“ a získávat ekonomickou rentu účtováním vysokých cen) za špičkové počítačové čipy, komunikace a výrobu zbraní.

Spojené státy se však deindustrializovaly a nechaly se svými výrobky učinit závislými na asijských a jiných zemích, místo aby je učinily závislými na USA. Právě tato obchodní závislost způsobuje, že se američtí diplomaté cítí „nejistě“ a obávají se, že by jiné země mohly chtít použít stejnou nátlakovou obchodní a finanční diplomacii, jakou Spojené státy uplatňují od let 1944-45.

Spojeným státům zbývá jediná taktika, jak kontrolovat ostatní země: obchodní sankce, které zavádějí ony samy a jejich satelity z NATO ve snaze narušit ekonomiky, které neakceptují americkou unipolární ekonomickou, politickou a vojenskou dominanci. Přesvědčily Nizozemsko, aby zablokovalo dodávku sofistikovaných strojů na gravírování čipů do Číny, a další země, aby zablokovaly cokoli, co by mohlo přispět k hospodářskému rozvoji Číny. Nový americký průmyslový protekcionismus je formulován z hlediska národní bezpečnosti.

Pokud by obchodní politika Číny kopírovala obchodní politiku americké diplomacie, přestala by Čína dodávat do zemí NATO nerostné suroviny a kovy potřebné k výrobě počítačových čipů a spojeneckých vstupů, které americká ekonomika potřebuje ke své globální diplomacii.

USA jsou tak silně zadlužené, jejich ceny bydlení jsou tak vysoké a jejich lékařská péče je tak extrémně vysoká (18 % HDP), že nemohou konkurovat. Nemůže se znovu industrializovat, aniž by podnikla radikální kroky k odpisu dluhů, k deprivatizaci zdravotnictví a školství, k rozbití monopolů a k obnovení progresivního zdanění. Zájmy finančního, pojišťovacího a realitního sektoru (FIRE) jsou příliš silné na to, aby tyto reformy umožnily.

To činí z americké ekonomiky neúspěšnou ekonomiku a z Ameriky neúspěšný stát.

Po druhé světové válce Spojené státy do roku 1950 nashromáždily 75 % světového měnového zlata. To jim umožnilo vnutit světu dolarizaci. Dnes však nikdo neví, zda americké ministerstvo financí a Federální rezervní systém v New Yorku mají nějaké zlato, které nebylo zastaveno soukromým kupcům a spekulantům? Obavy vzbuzuje fakt, že prodalo zlaté rezervy evropských centrálních bank. Německo požádalo, aby jeho zlaté rezervy byly z New Yorku odvezeny zpět, ale Spojené státy prohlásily, že nejsou k dispozici, a Německo se příliš ostýchalo své obavy a stížnosti zveřejnit.

Americká finanční svízele je ještě horší, když se člověk pokusí představit si, jak by vůbec mohla splatit svůj zahraniční dluh za země, které chtějí čerpat své dolary. Spojené státy mohou tisknout pouze svou vlastní měnu. Nejsou ochotny rozprodávat svá domácí aktiva, jak to požadují po ostatních zadlužených zemích?

Co mohou ostatní země přijmout místo zlata? Jednou z forem aktiv, která mohou být přijata jako zástava, jsou americké investice v Evropě a dalších zemích. Pokud však o to budou zahraniční vlády

usilovat, mohou se američtí představitelé pomstít zabavením jejich investic ve Spojených státech. Došlo by k vzájemnému uchvácení.

Spojené státy se snaží monopolizovat elektronické technologie. Problém je v tom, že k tomu jsou zapotřebí vstupní suroviny, jejichž produkci v současné době dominuje Čína, především kovy vzácných zemin (kterých je dostatek, ale jejich rafinace je pro životní prostředí destruktivní), galium, nikl (Čína dominuje v rafinaci) a ruské helium a další plyny používané k gravírování počítačových čipů. Čína nedávno oznámila, že 1. srpna začne omezovat vývoz těchto klíčových produktů. Je skutečně schopna přerušit dodávky životně důležitých materiálů a technologií na Západ, aby se ochránila před „národně-bezpečnostními“ sankcemi Západu vůči Číně. To je sebenaplňující se proroctví, které americká varování před obchodním bojem vytvořila.

Pokud americká diplomacie donutí své spojence z NATO-zahrady bojkotovat čínské technologie Huawei, Evropě zůstane méně efektivní a dražší alternativa – jejíž důsledky ji pomohou oddělit od Číny, BRICS a toho, co se stalo světovou většinou v soběstačném uspořádání mnohem širším, než jaké vytvořil Sukarno v roce 1954.

[The Looming War Against China](#) vyšel 22.7.2023 na unz.com.

Překlad [Zvedavec.org](#)

